

SZABÓ EDIT IRMA

Ünnepváró fehérben

Hószavú csendben
csillagos égbolt ölel
távol és közel

Ezüst karácsony
jászolban született fény
szeretetlángon

Látomás-szikrám
opálüvegen néz rám
angyalüdvözlet

Isteni ének
aranyló füstben szálló
áldás hírnöke

Hárfa húrja peng
ünnepváró fehérben
hócsipke zizzen

Léleknyitány

Hegyháton aranylik kelő napod.

Rózsaszirmokkal
hintett
belső világod
kitárod,
álmod átlátszó
függönyként libben.
Örömittasan ébredsz.

Liliomtisztán
szól a lélekének,
akár ünnepi istenpillanat.
Lepkeárnyak táncolnak a falon,
gyöngyházrajzok orgiája az asztalon.
Képzleted vadlilában
vibrál, életre kelnek
ecsetvonásba álmódott színek.
Léleknyitányod álruhába bújt,
leplezetlen ösztönöd örök válaszút.
A változás mindig ellenkező előjel:
ha egyszer szeretted égő szenvedéllyel,
ma megszűröd saját vágyvilágod.
Szénfeketébe mártott portrék
sorakoznak pókhálós zugban.
Ikerlángod kihunyt,
egymás számára
már nem születünk újra.
Katedrálüvegen
tört fények játéka
szűrődik át,
tisztaság öleli
lelked katarzsisát.

A napnyugta
völgykatlanba csukott.

Sirató, zongorafutamra

Gúzsba kötött az érzelmi fájdalom,
cipelem múltam púpként a hátamon.
Kellene egy kis sirató eső,
hogy felzokoghasson a teremtő erő!
Liszt zeneműve most éppen jó nekem.

Magasra lendít, és újra felemel,
sodor és pörget, mint egy forgatag,
majd pihenni tér a zongorafutam.
Incselkedő örömfátylon át,
újra álmodom az égi nászt.
Egyszer majd csak felolvadnak
a megfagyott szívek!
Vizenyőként nem nőhet körém,
táskát nem hizlalhat szemem alá
az érzés, hogy félek.
Az egóm kuncsoroghat még egy kis jóért,
pedig a lelkem már elengedett.
Karcosú pohárban rajtam
a gyöngyöző pezsgő is nevet.
Nincs már elvárásom,
csak a gonoszt űzd el, csak azt tartsd távol!
A most-pillanatban létezni vágyok,
csak ne lennének sötét lidércálmok!
Nem tervezek.
Ami megy, engedem,
ami jön, úgyis utolér.
Nem kell nekem más, csak szeretetkenyér.

Megszokottá váló ünnepek

Megszokottá váló ünnepek:
Végeláthatatlan múlt remeg.
Régregdőkben nyugvó pillanat:
Töprengésbe lépő gondolat.
Vágyvarázssal megtűzdelt szavak
Érzék-tompán földre hullanak.

***

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>